

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.690 van 14 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRÈRE loco advocaat V. LURQUIN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, woonachtig in Dagestan, verklaart voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commisariaat-generaal dat uw problemen begonnen op 30 augustus 2005.

Die dag vierde u samen met enkele vrienden de geboorte van een kind van één van hen. Jullie bevonden zich in een veld naast de autoweg naar Chasavyurt, niet ver van Bamat-yurt, toen er een auto ontplofte. Er stonden drie wagens, waarvan de eerste in brand stond. Er stapten politieagenten uit en ze bevalen jullie op de grond te gaan liggen, waarna jullie geboeid naar het politiekantoor van Chasavyurt werden gebracht. Jullie werden allemaal apart ondervraagd. U zag aan uw vrienden dat ze waren geslagen. U werd ondervraagd over het plannen van de actie. U zei dat u niets met de aanslag te maken had. U werd geslagen. Na twee weken werd u vrijgelaten nadat uw ouders losgeld hadden betaald. U werd onmiddellijk naar het ziekenhuis gebracht, waar u een maand verbleef.

Op 15 oktober 2005 werd u door de politie uit het ziekenhuis meegenomen naar het politiekantoor. In het ziekenhuis zeiden ze dat u maar voor enkele uren mee moest. Uiteindelijk werd u 10 dagen opgesloten en vrijgelaten nadat uw ouders opnieuw losgeld hadden betaald. Tijdens uw vasthouding werd er geëist dat u de ontploffing op u zou nemen, maar u ontkende iets met de aanslag te maken te hebben.

Na uw vrijlating werd u naar een nicht van uw moeder, Aishat, gebracht die in Zaretsjka woonde. Tijdens uw verblijf daar vernam u dat de politie enkele keren bij u thuis was binnengevallen op zoek naar u. Het was te gevaarlijk om bij Aishat te verblijven en begin maart 2006 werd u naar Karlan-yurt gebracht, waar u afwisselend bij verschillende personen verbleef. Op 20 september 2006 kwamen er politieagenten naar daar en ze wilden u arresteren, maar de burens verhinderden dit.

Op 13 november 2006 kwamen uw ouders met twee onbekende mannen naar u toe. Deze mannen zouden u naar een veilige plaats brengen. U verliet de Russische Federatie op 13 november 2006 en u kwam op 30 november 2006 aan in België, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen uw diverse verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal.

Zo stelden we verschillende tegenstrijdigheden vast betreffende uw eerste arrestatie.

De combinatie en de veelheid van de tegenstrijdigheden maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u op 30 augustus 2005 werkelijk werd gearresteerd.

Ten eerste, u verklaart voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bij uw eerste arrestatie naar het politiekantoor van Chasavyurt werd gebracht (DVZ, vraag 41). En ook tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal verklaart u zonder twijfel naar de regionale politie-afdeling van de stad Chasavyurt te zijn gebracht (verhoorverslag CGVS 1, blz. 5). Tijdens uw tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal weet u plots niet meer naar welk gebouw u werd gebracht en u denkt dat het in Chasavyurt was, maar u bent er niet zeker van (verhoorverslag CGVS 2, blz. 3).

Ten tweede, voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u dat u aanvankelijk samen met uw drie vrienden in een cel werd geplaatst, waarna jullie beurtelings naar een verhoorkamer werden gebracht. U was laatst aan de beurt en zag in welke toestand uw vrienden terug naar de cel werden gebracht (DVZ, vraag 41).

Op het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat u uw vrienden niet meer heeft gezien nadat ze werden binnengeleid voor verhoor (verhoorverslag CGVS 2, blz. 4).

Ten derde, u stelt voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geblinddoekt naar de verhoorkamer werd geleid (DVZ, vraag 41), terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelt dat dat niet zo was (verhoorverslag CGVS 2, blz. 4).

Ten vierde verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat er één persoon het verhoor leidde en dat een andere uw antwoorden intypte (DVZ, vraag 41).

Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaart u dat u niet gemerkt heeft of er iemand uw antwoorden noteerde en u verklaart ook dat er niemand aanwezig was met een computer of typemachine die uw antwoorden intypte (verhoorverslag CGVS 2, blz. 4).

Ten vijfde, voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt u dat u uw ouders enkele documenten zag ondertekenen (DVZ, vraag 41), terwijl u voor het Commissariaat-generaal zegt dat u hen niets heeft zien ondertekenen (verhoorverslag CGVS 2, blz. 4).

U werd met enkele van bovenstaande tegenstrijdigheden geconfronteerd, maar u slaagde er niet in een bevredigende verklaring te geven (verhoorverslag CGVS 2, blz. 5).

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw arrestatie op 30 augustus 2005, kan er ook aan de gevolgen van die arrestatie geen geloof worden gehecht.

Verder zijn er in de rest van uw verklaringen nog tegenstrijdigheden terug te vinden.

Zo zegt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bij uw tweede arrestatie drie weken werd vastgehouden (DVZ, vraag 41), terwijl u voor het Commissariaat-generaal verklaart dat u maar 10 dagen werd vastgehouden (verhoorverslag CGVS 1, blz. 5).

U kon geen verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid. U zei gewoon dat het 10 dagen moest zijn en dat u in shock was en niet lette op details (verhoorverslag CGVS 1, blz. 10).

Ook verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw echtgenote Umkhanova Jakhita (O.V. 6.009.186) u kwam opzoeken in Karlan-Yurt (DVZ, vraag 41), terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelt dat zij u nooit is komen opzoeken in Karlan-Yurt (verhoorverslag CGVS, blz. 3).

De vaststelling van ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondersteund door het feit dat het Commissariaat-generaal nergens informatie heeft teruggevonden dat er op 30 augustus 2005 een explosie heeft plaatsgevonden op de weg naar Chasavyurt. Er werden hiervoor verschillende bronnen gecontroleerd. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan uw administratief dossier.

Bijgevolg kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève worden vastgesteld.

U kan evenmin het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk maken.

De documenten die u aanbrengt ter staving van uw asielrelaas wijzigen voorgaande conclusie niet.

Uw geboorteakte, rijbewijs en kopie van één bladzijde van uw paspoort, betreffen enkel uw persoonsgegevens. De kopie van het medisch attest stelt dat u werd opgenomen in het ziekenhuis, maar zegt niets over de manier waarop u uw kwetsuren heeft opgelopen. De fax van een proces-verbaal van huiszoeking zegt niets over de reden waarom ze bij u thuis op zoek gingen naar wapens. Bovendien legt u zowel van het medisch attest als van het proces-verbaal van huiszoeking enkel een kopie voor, zodat de authenticiteit van beide documenten niet kan worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 juni 2008 een schending aan van de motiveringsplicht.

2.2. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408, X; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852, X). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat er in feite twee politiekantoren zijn in Chasavyurt, en verklaart dat hij in zijn vroegere verklaringen enkel aangaf naar één van deze twee te zijn gebracht, maar niet precies weet welk.

Aangaande het bezoek van zijn echtgenote verklaart verzoeker dat zij hem enkel opzocht in Zaretsk, maar niet in Karlan-Yurt.

Met betrekking tot de overige tegenstrijdigheden herneemt verzoeker telkens één van de opgegeven versies van de feiten en stelt dat het niet anders kan, dan dat er misverstanden tussen hem en de tolk zijn opgetreden.

Verder wijst hij er op dat hij werd mishandeld en gehospitaliseerd en dat deze gebeurtenissen de wijze beïnvloeden waarop hij zich de feiten herinnert; verzoeker wijst dienaangaande op het neergelegde medische attest.

Over het gebrek aan informatie in de pers stelt verzoeker enkel geen verklaring te kunnen geven.

2.4. De Raad stelt vast dat alle in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden blijken uit het administratief dossier.

Verzoeker brengt geen enkel bewijs aan omtrent zijn bewering betreffende de twee politiekantoren.

Zijn bewering omtrent het bezoek van zijn echtgenote is in strijd met zijn verklaringen in het administratief dossier, zoals correct weergegeven in de bestreden beslissing.

De beweerde vertaalproblemen blijken niet uit het administratief dossier.

Wat betreft de ondergane mishandelingen en de invloed ervan op verzoekers herinnering van bepaalde feiten, stelt de Raad vast dat verzoeker ook hier in gebreke blijft enig bewijs neer te leggen. Een kopie van een medisch attest kan bezwaarlijk als een bewijs worden beschouwd, nu de Raad geen bewijswaarde toekent aan kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn. Verzoeker laat trouwens na het originele exemplaar neer te leggen.

Concluderend moet worden gesteld dat verzoekers asielrelaas gekenmerkt wordt door veelvuldige tegenstrijdigheden waarvan meerdere betrekking hebben op wezenlijke elementen van het asielrelaas; het asielrelaas is aldus niet geloofwaardig.

2.5. Bij een ongeloofwaardig asielrelaas is er geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Wat betreft de neergelegde documenten stelde de Commissaris-generaal: " *De documenten die u aanbrengt ter staving van uw asielrelaas wijzigen voorgaande conclusie niet.*

Uw geboorteakte, rijbewijs en kopie van één bladzijde van uw paspoort, betreffen enkel uw persoonsgegevens. De kopie van het medisch attest stelt dat u werd opgenomen in het ziekenhuis, maar zegt niets over de manier waarop u uw kwetsuren heeft opgelopen. De fax van een proces-verbaal van huiszoeking zegt niets over de reden waarom ze bij u thuis op zoek gingen naar wapens. Bovendien legt u zowel van het medisch attest als van het proces-verbaal van huiszoeking enkel een kopie voor, zodat de authenticiteit van beide documenten niet kan worden nagegaan."

De Raad schaaft zich achter deze stelling. Deze documenten kunnen de ongeloofwaardigheid van het relaas niet ombuigen.

Dit geldt eveneens voor de huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen.

3.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige

schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 november 2008 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.